

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka v právní věci žalobců **a) Ing. J.H., b) Ing. H.P.**, oba bytem ■■■, právně zastoupeni Mgr. Kateřinou Sigmundovou, advokátkou se sídlem Jiráskova 614, Česká Lípa, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. Č.T.I. a.s.**, se sídlem ■■■, **II. M.D.**, bytem ■■■, **III. R.S.**, bytem ■■■, **IV. J.S.**, bytem ■■■, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **13. 1. 2015** (poznámka soudu, správně mělo být uvedeno 13. 1. 2016), č. j. **OÚPSŘ 127/2015-330-rozh.**,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osobám na řízení zúčastněným se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobci domáhali přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 20. 3. 2015, sp. zn. MUCL/79213/2013/Pro, č. j. MUCL/18357/2015. Výrokem I. uvedeného prvostupňového rozhodnutí bylo k žádosti společnosti ■■■ s.r.o. (dále jen „stavebník“) vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby samoobslužné mycí linky v ulici ■■■, včetně přípojky vody, kanalizace, plynu, elektro, přeložky lampy veřejného osvětlení a zpevněných ploch na pozemcích p. č. ■■■ a ■■■ v k. ú. ■■■. Výrokem II. byly stanoveny podmínky č. 1 - 24 pro umístění stavby. Změna, k níž přistoupil žalovaný, se týkala podmínek pro umístění stavby. V podmínce č. 11 byl změněn údaj o celkové délce oddělující stěny, text „v celkové délce 35, 2 m“ byl nahrazen textem „v celkové délce 31, 32 m“. V podmínce č. 13 byl doplněn údaj o

délce tzv. letního a zimního období, text „v letním období od 6.00 - 22.00 hodin a v zimním období od 8.00 - 22.00 hodin, byl nahrazen textem „v letním období (od 1. 3. do 31. 10.) od 6.00 - 22.00 hodin a v zimním období (od 1. 11. do 28. 2., resp. 29. 2.) od 8.00 - 22.00 hodin. Výrok č. I. a ostatní části výroku II. rozhodnutí stavebního úřadu byly potvrzeny.

Žalobci nejprve namítali, že napadené rozhodnutí je nesrozumitelné, neboť žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 12 uvedl, že se zcela ztotožňuje jak s výrokem rozhodnutí stavebního úřadu, tak s jeho odůvodněním. Tomu však neodpovídá fakt, že výrok II. rozhodnutí stavebního úřadu byl změněn v podmínce č. 11 a 13.

Žalobci žalovanému vytýkali také nedostatečné vysvětlení změny délky oddělovací stěny. Žalovaný sice odkázal na výkresy zpracované Ing. [REDAKCE], konkrétně však nevysvětlil, který výkres byl na rozdíl od prvostupňového rozhodnutí vzat za rozhodující a z jakého důvodu. Žalobci také nesouhlasili s tím, jak byla v napadeném rozhodnutí vymezena délka zimního a letního období. Žalovaný bez jakéhokoliv odůvodnění převzal stanovisko stavebníka, vlastní úvahy žalovaného o správnosti tohoto časového vymezení však chybí.

Dle žalobců nebyl v řízení zjištěn skutkový stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Hluková studie vypracovaná Ing. [REDAKCE] dle žalobců potvrzuje jejich obavu [REDAKCE] se pohybuje v rozmezí min. 65, 4 dB až max. 79, 6 dB a všechny překračují hygienické limity. Hladina akustického tlaku z provozu mycí linky (bez hlukového pozadí) je přesně na hranici hygienického limitu. Žalobci z toho dovozují, že uvažovaná mycí linka bude v daném místě dominantním zdrojem hluku. Dle územního plánu však nelze v plochách občanské vybavenosti umísťovat stavby, které provozováním a technickým zařízením narušují užívání staveb ve svém okolí a snižují kvalitu prostředí souvisejícího území - území městského bydlení.

Žalobci dále namítali, že napadené rozhodnutí postrádá bližší úvahy ohledně jejich námítky proti umístění 3 m vysoké ochranné stěny. Umístění ochranné stěny je dle žalobců v rozporu s § 90 písm. a) a c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Ochranou stěnu považují žalobci za nefunkční z hlediska zábrany proti unášení aerosolů větrem, neboť částice obsažené ve vzduchu po překonání překážky začnou vlivem snížení rychlosti, ke kterému dojde, vypadávat. Stejná situace nastane u unášení pachů z používaných mycích prostředků a provozu vozidel, která budou u myčky opakovaně startovat a popojíždět, což se bude dít na zpevněných plochách, které jsou v nejbližším místě 1,5 m od hranice pozemků žalobců. Záměr žadatele je tak dle žalobců v rozporu s § 90 písm. e) stavebního zákona. Ochranou stěnu žalobci navíc považují za neestetickou. Žalobci nesouhlasí s hodnocením správních orgánů, které dané území hodnotí jako architektonicky nekvalitní. S danou částí města počítá územní plán města jako s jižním centrem, které by mělo být protiváhou historického centra města. Žalobci proto namítali i nesoulad záměru žalobce s § 90 písm. b) stavebního zákona, tj. požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území. K posouzení charakteru území žalobci přiložili jako důkaz aktuální fotodokumentaci. V prostoru mezi dělicí stěnou a hranicí pozemku žalobců mají být vysázeny stromy, které žalobci již v odvolání označili za nevhodné pro jejich alergizující povahu a také proto, že se jim v takto vymezeném prostoru ani nemůže dařit. Tato námitka nebyla žalovaným potvrzena ani vyvrácena.

Žalobci nesouhlasili ani s tím, jak se žalovaný i stavební úřad vypořádali s námitkou nesouladu uvažované stavby s požadavky na veřejnou a dopravní infrastrukturu, tj. nesouladu s § 90 písm. d) stavebního zákona. Pokud správní orgány odkazují na zprávy odboru dopravy a policie, tyto zprávy pouze konstatují faktické napojení uvažované stavby na ulici ■■■. Ohledně hustoty provozu vzaly správní orgány za základ vlastní zjištění o hustotě provozu, které stavební úřad učinil v době provedení jediného místního šetření, které probíhalo mezi 10:00 a 11:00 hodinou a konstatoval, že provoz přetěžován nebude. Nevzal však v úvahu, že ulice ■■■ je součástí uvažovaného dopravního okruhu a již nyní je v době ranní a odpolední dopravní špičky zatížena tvorbou kolon.

Žalobci dále rozporovali tvrzení krajské hygienické stanice, která ve svém souhlasném stanovisku vyšla z toho, že pro mytí budou používány běžné mycí prostředky. Dle žalobců však uvažovaný mycí prostředek nemá bezpečnostní list vystavený v souladu s předpisy Evropské unie, a proto v současné době není možné z veřejných zdrojů ověřit jeho složení. Z předložené dokumentace dle žalobců vyplývá, že hladina fosfátů ve výrobku obsažených je neslučitelná s limitní hranicí fosfátů v mycích prostředcích stanovenou evropským právem.

Žalobci také zdůrazňovali, že od počátku namítali, že navrhovanou stavbou myčky, která má být provozována 7 dní v týdnu v bezprostřední blízkosti zóny určené pro bydlení, dojde ke znehodnocení jejich i sousedních nemovitostí. K prokázání tohoto tvrzení předložili posudek Ing. ■■■, znalce z oboru oceňování nemovitostí. K této námitce žalovaný žádné stanovisko nezaujal.

Žalovaný ani prvostupňový orgán se také nevyjádřili k námitce, v níž žalobci poukazovali na rozpor rozhodnutí o umístění stavby s usnesením vlády a z něj vyplývajícími povinnostmi ministerstva pro místní rozvoj vést stavební úřady k nepovolování nových staveb v záplavových územích. V této souvislosti žalobci odkazovali na první vyjádření povodí Ohře s. p. ze dne 22. 8. 2012, které se k vlastnímu záměru postavilo negativně.

Žalobci konečně namítali také možné vsakování mycích prostředků a ropných produktů a z toho plynoucí možné ohrožení pozemních vod. Stavební záměr byl v důsledku této námítky změněn a původně uvažované zhutněné šterkové vrstvy na ploše 645 m² byly nahrazeny vrstvou betonovou. S touto změnou však nebyly seznámeny orgány vydávající souhlasná stanoviska, zejména tedy orgány životního prostředí a ochrany vod. Ohledně této námítky tedy existují závazná stanoviska vydaná před změnou dokumentace pro územní řízení. Žalobci dále poukazovali na vyjádření povodí Ohře s. p., které v prvním závazném stanovisku ze dne 22. 8. 2012 stanovilo podmínku recyklace použité pitné vody, zatímco v dalším závazném stanovisku ze dne 15. 5. 2013 tato podmínka bez vysvětlení zmizela. V tomto směru žalobci namítají rozpor rozhodnutí o umístění stavby s § 90 písm. e) stavebního zákona.

Z uvedených důvodů žalobci navrhovali, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobcům přiznal náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný setrval na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí. Konstatoval, že v rámci odvolacího řízení zjistil drobné nedostatky, které bylo možné napravit institutem změny rozhodnutí ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Jednalo se o upřesnění délky oddělovací stěny umístěné na pozemku p. č. ■ z 35, 2 m na 31, 32 m, a to na základě zákresu oddělovací stěny na výkresu č. 15 v měřítku 1:250 a výkresu č. 16 v jižním pohledu, které jsou součástí ověřené dokumentace zpracované Ing. ■ v prosinci 2012. Upřesnění výroků, tj. jeho sladění se zmíněnými výkresy, bylo dle žalovaného možné provést, neboť se jednalo o skutečnosti vyplývající ze spisu, a všichni účastníci včetně žalobců se s nimi mohli seznámit po celou dobu vedeného řízení. Další doplnění se týkalo provozních hodin samoobslužné mycí linky, kdy žalovaný akceptoval námitku žalobců ohledně požadavku postavit najisto trvání letního a zimního období. Toto upřesnění bylo provedeno po dohodě se stavebníkem. Všichni účastníci byli o této skutečnosti uvědoměni písemností ze dne 25. 11. 2015 a dostali možnost se k upřesnění letního a zimního období vyjádřit. Žalobci této možnosti nevyužili. Žalovaný navrhol žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve konstatoval, že v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu požádal Ministerstvo zdravotnictví, aby potvrdilo nebo změnilo stanovisko krajské hygienické stanice ze dne 12. 1. 2015. Ministerstvo zdravotnictví písemností ze dne 13. 11. 2015 souhlasné závazné stanovisko krajské hygienické stanice ze dne 12. 1. 2015 potvrdilo. Žalovaný uvedl, že souhlas krajské hygienické stanice je vázán na splnění podmínky, že před uvedením předmětné stavby do užívání bude předložen protokol o měření hluku z provozu samoobslužné mycí linky v denní době v chráněném venkovním prostoru nejbližších staveb prokazující soulad s § 30 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“) ve spojení s § 12 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací v chráněném venkovním prostoru stavby, nejbližšího objektu pro bydlení. Žalovaný citoval z rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví pasáže, které přímo reagovaly na konkrétní námitky žalobců vznesené v odvolání vyjadřující jejich obavy z překročení hlukových norem. Na odůvodnění potvrzujícího souhlasného stanoviska Ministerstva zdravotnictví žalovaný plně odkázal a zdůraznil, že do tohoto odborného posouzení není oprávněn jakkoliv zasahovat.

Žalovaný dále uvedl, že stavební úřad podrobně zhodnotil území, do něhož má být samoobslužná mycí linka umístěna. V přilehlém okolí uvažované stavby je stávající zástavba složena z nesourodých objektů v severní části převážně pro drobnou výrobu, jedná se objekty skladové a prodejní, včetně obslužných ploch, na sousedních pozemcích p. č. ■ a ■ se nachází stavba bývalé teplárny včetně vysokého komína, v těsné blízkosti svou přítomností dále danou lokalitu dotváří dopravní přemostění komunikace I/9. Vzhledem k výše uvedenému stavební úřad dospěl k závěru, že nedojde k významnému narušení architektury předmětné lokality. Stavební úřad dle žalovaného také správně vyhodnotil, že stavba samoobslužné mycí linky není v rozporu s platným územním plánem města. Podle

územního plánu města se pozemek p. č. ■■■, na kterém je umístění předmětné stavby navrženo, nachází v zastavěném území města Česká Lípa v ploše občanské vybavenosti. Stavební úřad zařadil předmětný stavební záměr dle regulativů funkčního využití jako poskytování komerčních služeb bez plošného omezení a umístění samoobslužné myčky posoudil jako přípustné využití plochy občanské vybavenosti v dané lokalitě. Stavební úřad dle žalovaného posoudil i splnění podmínek prostorového uspořádání ochrany krajinného rázu. Umístění mycí linky na pozemku p. č. ■■■ navazuje při jeho západní hranici na plochu s funkčním využitím pro občanskou vybavenost využívanou jako výrobní plochy s malou zátěží, směrem severním a východním přes ulici Krátká navazuje na stávající plochu bydlení městského zastavěnou rodinnými domy realizovanými nahodile v průběhu minulého století, přičemž nejkratší vzdálenost samoobslužné myčky je 10, 8 m severním směrem od hranic sousedního pozemku p. č. ■■■ s rodinným domem ve vlastnictví žalobců. Samotný rodinný dům nemá v jižní obvodové stěně žádná okna, je vzdálen od hranice pozemku p. č. ■■■ cca 15 m, takže navrhovaná samoobslužná mycí linka bude umístěna od tohoto rodinného domu nejbližší ve vzdálenosti cca 25,5 m. Navržené rozmístění šesti stromů bříz na pozemku p. č. ■■■ je možné ve stavebním řízení doplnit o stanovení udržování konkrétní výšky a tvaru koruny stromu tak, aby byl zajištěn soulad s § 1017 odst. 1 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Žalovaný aproboval závěr stavebního úřadu, že navrženou výstavbou ani provozem stavby nedojde k negativnímu ovlivnění okolí, ani nedojde k omezení vlastnických práv k sousedním nemovitostem, neboť zatížení stavbou mycí linky posoudil jako zatížené přiměřené místním poměrům. Žalovaný měl za to, že stavební úřad v rozhodnutí vypořádal všechny návrhy a námitky, které účastníci řízení v průběhu řízení uplatnili.

Žalovaný poukázal na to, že nemovitosti žalobců se nenacházejí v ploše bydlení čistého, ale v ploše k využití pro bydlení městské, kde je možné, kromě výstavby bytových a rodinných domů, jakožto hlavního využití plochy, umisťovat mimo jiné provozovny řemeslné výroby a služeb. Dle žalovaného proto požadovat stoprocentní kvalitu prostředí tak, jak je nastavena územním plánem pro plochy určené pro bydlení čisté. Žalovaný dále zdůraznil, že zahrada žalobců umístěním ani provozováním stavby samoobslužné myčky na dosud nezastavěném pozemku p. č. ■■■ nebude negativně ovlivněna tak, že by nemohla být dále využívána jako zahrada.

Dopravní napojení stavby z ulice ■■■ (nikoliv z ulice ■■■) bylo projednáno s odborem dopravy a občanskoprávních agend Městského úřadu v České Lípě (rozhodnutí ze dne 17. 9. 2013 a stanoviska, která jsou součástí koordinovaných závazných stanovisek Městského úřadu Česká Lípa ze dne 6. 12. 2012 a 16. 7. 2013). Rodinný dům žalobců je dopravně napojen na ulici Krátká. Sjezdem pro samoobslužnou mycí linku z ulice ■■■ s předpokládaným denním provozem o 200 automobilech nebudou žalobci nikterak dopravně omezováni. Samotný provoz samoobslužné myčky aut v denní době dle hlukového posouzení, které je součástí projektové dokumentace, nepředpokládá nadměrné dopravní zatížení již stávajícího provozu v ulici ■■■.

K obavám žalobců z průniku aerosolů a pachu navrženou ochranou dělicí stěnou žalovaný odkázal na stavebníkem doložený protokol o zkoušce měření vlhkosti ve venkovním prostředí provedené v říjnu 2014 v obdobné samoobslužné mycí lince v ■■■ a hodnocení vlivu myčky na okolí zpracované firmou ■■■ spol. s r.o. v prosinci 2014, které žalobci žádným kvalifikovaným oponentním zhodnocením nerozporují. Vzhledem k tomu, že

v protokolu z ústního jednání ze dne 22. 11. 2013 se k této problematice písemně vyjádřil odbor životního prostředí Městského úřadu Česká Lípa tak, že vlastní technologie mycí linky není stacionárním zdrojem znečišťování ovzduší a v projektové dokumentaci k územnímu řízení jsou uvedeny mycí prostředky, které jsou běžnými čistícími prostředky tj. neuvedenými ve výčtu nebezpečných látek, posoudil žalovaný i tuto námitku jako nedůvodnou.

Pokud jde o problematiku možného zasažení podzemních vod, žalovaný opět odkázal na stanovisko dotčeného orgánu na úseku životního prostředí. K technologii čištění odpadních vod ze samoobslužné mycí linky, která je součástí projektové dokumentace, se souhlasně vyjádřilo povodí Ohře, s. p. písemností ze dne 15. 5. 2013, na základě které vydal dotčený orgán z hlediska vodního hospodářství dne 27. 6. 2013 závazné stanovisko. Splnění podmínek v něm uvedených je zabezpečeno podmínkou č. 15 rozhodnutí o umístění stavby.

IV. Posouzení věci soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.).

Soud se nejprve musel vypořádat s žalobní námitkou, v níž žalobci tvrdili, že napadené rozhodnutí je nesrozumitelné.

Výrok napadeného rozhodnutí nevzbuzuje dle krajského soudu žádné rozumné pochybnosti o tom, že žalovaný odvolání žalobců nevyhověl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o umístění předmětné stavby potvrdil. Dílčí změny, ke kterým žalovaný přistoupil, se týkaly pouze podmínek pro umístění stavby (v podmínce č. 11 byl změněn údaj o celkové délce oddělující stěny a v podmínce č. 13 upřesněno tzv. letní a zimní období). Na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí žalovaný jasně vysvětlil, že zjistil drobné vady rozhodnutí, které odstranil postupem dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Názor žalovaného na žalobci podané odvolání je patrný i z odůvodnění napadeného rozhodnutí. U žalobců jakožto adresátů napadeného rozhodnutí tak nemohly vzniknout rozumné pochybnosti o tom, jak bylo ve věci jejich odvolání rozhodnuto, o čemž ostatně svědčí i to, že žalobci v žalobě se závěry napadeného rozhodnutí bez obtíží polemizovali. Věta, již žalobci citují, je vytržena z kontextu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí mimo jiné uvedl: „Odvolací orgán je toho názoru, že stavební úřad zcela správně posoudil, že předmětnou stavbou nejsou omezena či ohrožena práva a oprávněné zájmy účastníků řízení včetně odvolatelů, ani ohrožen zájem veřejný, a proto se odvolací orgán zcela ztotožňuje jak s výrokem rozhodnutí, tak s odůvodněním rozhodnutí, zejména se skutečnostmi v odůvodnění uvedenými, ve kterých stavební úřad obsáhle uvedl, z jakých hledisek územně záměr posuzoval a jak se vypořádal s námitkami účastníků řízení a stanovisky dotčených orgánů.“ Dle krajského soudu tato věta v kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí nemůže vzbuzovat pochybnosti o tom, jak žalovaný o věci uvažil. Citovaná věta sice není formulačně přesná, nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí však nezpůsobuje.

Soud nepřisvědčil ani námitce, že žalovaný dostatečně nevysvětlil, proč přistoupil

ke změně délky dělící stěny. Žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí jasně vysvětlil, že ke změně došlo na základě údaje uvedeného v zákresu oddělující stěny ve výkresu č. 15 a výkresu č. 16 v jižním pohledu zpracovaných Ing. ■■■ v prosinci 2012, které jsou součástí projektové dokumentace k územnímu řízení. Soud ověřil, že na těchto výkresech údaj o délce oddělující stěny 31, 32 m uveden je.

Pokud jde o upřesnění délky tzv. letního a zimního období, není soudu zřejmé, jaká veřejná subjektivní práva žalobců mohla být upřesněním tohoto údaje dotčena. Na tomto místě považuje soud za potřebné uvést, že žalobci v řízení o žalobě dle § 65 odst. 1 s. ř. s. nemohou s úspěchem uplatňovat výtky, které se jejich právní sféry netýkají. Nepřísluší jim pozice dohlázele zákonnosti postupu a rozhodnutí správních orgánů, nejsou subjektem, který by byl oprávněn podat žalobu ve veřejném zájmu ve smyslu § 66 s. ř. s. Rozsah toho, co jsou žalobci oprávněni před správním soudem namítat, je determinován jejich postavením ve správním řízení. V posuzovaném případě tímto důvodem nebyla ochrana veřejného zájmu či oprávněných zájmů jiných účastníků řízení před stavebním úřadem, ale ochrana jejich vlastnického práva. Žalobci tak byli jako účastníci územního řízení v souladu s § 94a odst. 3 ve spojení s § 89 a § 114 stavebního zákona limitováni co do rozsahu námitek, které mohli v takovém řízení vznášet. Od toho se pak odvíjí i rozsah jejich práv, která mohla být vydáním napadeného rozhodnutí dotčena. Nemožnost podat žalobu ve veřejném zájmu dle § 66 s. ř. s. a charakter s. ř. s. jako „obranné“ normy, jakož i determinování toho, co mohou účastníci s úspěchem před správním soudem namítat, právě jejich postavením a důvodem účastenství ve stavebním řízení, je zmiňováno v řadě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 10. 20108, č. j. 8 As 47/2005-86, publ. ve Sb. NSS 1764/2009, též rozsudky ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 7 As 23/2014-57; všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).

Jako nedůvodnou shledal krajský soud i námitku, podle níž hluková studie Ing. Holečka potvrzuje obavy žalobců z obtěžování hlukem. Hodnocení hlukové studie Ing. Holečka provedlo Ministerstvo zdravotnictví při posouzení závazného stanoviska krajské hygienické stanice v rámci odvolacího řízení podle § 149 odst. 4 správního řádu. Dotčené orgány zaujímají ve správním řízení specifické postavení, jejich úkolem je poskytování odborné pomoci správnímu orgánu, který vede řízení, v otázkách, v nichž disponují dostatečnými znalostmi a kompetencemi. Tato odborná pomoc má formu vydávání vyjádření, stanovisek, závazných stanovisek atd., jimiž se dotčené orgány vyjadřují k odborným otázkám, které se týkají předmětu správního řízení. V případě posouzení závazného stanoviska dotčeného orgánu v rámci odvolacího řízení hraje obdobnou roli též nadřízený orgán dotčeného orgánu, u kterého si odvolací orgán vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Samozřejmě nelze po správních orgánech rozumně požadovat, aby do textu svých stanovisek popisovaly posouzení všech v úvahu přicházejících aspektů, které by mohly vyvolat zásah do některého ze zákonem chráněných zájmů. Pokud je však narušení určitých hodnot účastníkem řízení namítáno, mají dotčené orgány, resp. jim nadřízené správní orgány povinnost se těmito námitkami zabývat a vydat k nim odborné stanovisko, které se stane podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, který řízení vede.

Obsahem stanoviska Ministerstva zdravotnictví je popis plánované stavby samoobslužné mycí linky i podrobné vypořádání námitek žalobců vznesených v odvolání

k hlukovým poměrům. Je z něj patrné, že se Ministerstvo zdravotnictví seznámilo s hlukovou studií Ing. Holečka, na niž se žalobci odvolávají. V odůvodnění stanoviska Ministerstvo zdravotnictví uvedlo, že hluková studie zahrnuje a hodnotí veškeré stacionární zdroje hluku spojené s provozem myčky. Vstupními údaji pro hlukovou studii jsou naměřené hodnoty hladin akustického tlaku typově stejné myčky. Hluk v pozadí v lokalitě byl hodnocen na základě intenzity dopravy na komunikaci I/9 v roce 2010, což byl v dané době jediný dostupný údaj vztahující se k intenzitě dopravy na komunikaci I. třídy. Závěr hlukové studie, že nejvyšší přípustné hodnoty hluku dané nařízením vlády č. 272/2011 Sb. lze při dodržení navrhovaných podmínek provozu u nejbližších chráněných prostorů dodržet, je dle Ministerstva zdravotnictví akceptovatelný. K námitce týkající se navýšení hlukové expozice v souvislosti se zvýšením dopravy na přilehlé komunikaci ulice Mimoňská Ministerstvo zdravotnictví konstatovalo, že se jedná o liniový zdroj hluku a navýšení intenzity dopravy na této komunikaci v řádu desítek osobních automobilů za 24 hodin nemůže nadlimitně ovlivnit hlukové poměry v lokalitě. Pro hodnocení hluku myčky ve vztahu k hygienickým limitům hluku je rozhodná provozní doba myčky pouze v denní době, tj. od 6:00 do 22:00 hod. a případné posunutí provozu od 8:00 hod. není z hlediska hygienických limitů hluku relevantní a z tohoto důvodu ani vymezení letního či zimního období. Ministerstvo zdravotnictví zdůraznilo, že pro ověření skutečné akustické situace, zahrnující i reálné hlukové pozadí krajská hygienická stanice stanovila podmínku měření hluku před uvedením stavby do užívání prokazující soulad s § 30 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve spojení s § 12 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. V odůvodnění stanoviska jsou tak dle krajského soudu uvedeny klíčové skutečnosti, které vedly Ministerstvo zdravotnictví k potvrzení souhlasného stanoviska krajské hygienické stanice.

Žalovaný sám se nemůže odborně vyjadřovat k námitkám týkající se hluku a ochrany veřejného zdraví; právě proto je ve správním řádu upraven postup přezkumu závazných stanovisek tak, aby se k dílčím odborným závěrům mohly vyslovit k tomu příslušné nadřízené odborné orgány. Úkolem žalovaného však je, aby v řízení byly řádně vypořádány i odborné otázky, k jejichž řešení on sám není příslušný; musí tedy dbát na to, aby se nadřízený orgán vyjádřil ke všem konkrétním odvolacím námitkám, které se týkají jeho působnosti, a pokud to předložený akt nesplňuje, musí žádat o doplnění. V projednávané věci má zdejší soud stejně jako žalovaný za to, že taková potřeba nevznikla, neboť Ministerstvo zdravotnictví své stanovisko náležitě odůvodnilo.

Žalobci dále namítali, že napadené rozhodnutí postrádá bližší úvahy ohledně jejich námitky proti umístění 3 m vysoké ochranné stěny. Této námitce se však žalovaný zcela dostatečně věnoval na str. 14 napadeného rozhodnutí. Žalovaný především zdůraznil, že žalobci žádným kvalifikovaným oponentním hodnocením nerozporují protokol o zkoušce měření vlhkosti ve venkovním prostředí provedené v říjnu 2014 v obdobné samoobslužné mycí lince a hodnocení vlivu myčky na okolí zpracované firmou ■■■ spol. s r. o. v prosinci 2014. Obavy žalobců z průniku aerosolů a pachu navrženou ochrannou dělicí stěnou vysokou 3 m proto posoudil jako hypotetické. Zdůraznil také, že odbor životního prostředí Městského úřadu Česká Lípa se již v protokolu z ústního jednání dne 22. 11. 2013 k této problematice vyjádřil tak, že vlastní technologie mycí linky není stacionárním zdrojem znečišťování ovzduší. Soud se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a pouze dodává, že odbor životního prostředí Městského úřadu Česká Lípa tento názor v průběhu řízení před správním orgánem zastával konzistentně. Ve stanovisku ze dne 22. 1. 2015 shora uvedené zopakoval

a dále konstatoval, že navrženou ochranu ve formě realizace kompaktní nepropustné stěny ve směru největšího rizika teoretického negativního vlivu na navazující pozemek p. č. 3338 ve vlastnictví žalobců považuje za dostatečnou. Doporučil zvážit možnost navýšení oddělující stěny z předběžné výšky 2, 50 m na 3, 0 m, čímž by měla být účinnost zachytu vodního aerosolu vzhledem k navazujícímu pozemku maximální. Územní rozhodnutí v podmínce č. 11 již počítá s výškou oddělující stěny 3, 0 m od terénu.

Žalovaný se na str. 14 a 15 napadeného rozhodnutí vyjádřil i k námitce zastínění pozemku p. č. ■■■ a k námitce dle žalobců nevhodného osázení pozemku p. č. ■■■ šesti kusy bříz. Pokud žalobci s těmito závěry nebo s jejich hodnocením nesouhlasili, měli přesně uvést, v čem jejich nesouhlas spočívá. K formulaci žalobních bodů se podrobně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS, v němž, mimo jiné, uvedl: „*Žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.*“

Určité snížení hodnoty sousedních nemovitostí a změna dopadu slunce na ně, jsou přirozené a nevyhnutelné následky většiny nových staveb. Projednávaný případ představuje klasickou situaci střetu dvou vlastnických práv - vlastnického práva žalobců, kteří si chtějí užívat nerušený výkon svého práva k pozemku, mj. i práva na přístup slunečního svitu, a vlastnického práva souseda - stavebníka, který chce také realizovat své vlastnické právo k pozemku tím, že si na něm něco postaví. Tato práva, pokud by byla vykonávána absolutně, se vzájemně vylučují. Proto není možné k věci přistupovat tak, že obě tato práva zůstanou absolutně nedotčena, tzn. v případě žalobců tak, že se vlastnosti jejich nemovitostí, nezmění. Změní, a právo tomu není schopné zabránit. Právo může pouze zajistit, aby k těmto změnám došlo v přiměřené míře.

Zákon z tohoto důvodu stanoví určité kogentní požadavky na zamýšlenou stavbu, kterými omezuje právo stavebníka a chrání práva vlastníků sousedních nemovitostí. Právě otázka dodržení těchto limitů má být otázkou v řízení o umístění a povolení stavby. Nestačí proto obecná námitka, že zamýšlená stavba bude stínit. V námitkách proti umístění a povolení stavby je naopak nutné specifikovat, v jakém konkrétním ohledu zamýšlená stavba překračuje normy objektivního práva, proč svojí nepřiměřeností žalobcům nedovoleně zasahuje do jejich vlastnického práva.

Námitka, v níž žalobci označují ochrannou stěnu za neestetickou a dovolávají se ochrany architektonických a urbanistických hodnot v území, není bez dalšího nijak s právní sférou žalobců propojena. Soud proto neprováděl důkaz aktuálními fotografiemi k posouzení charakteru území. Charakter území lze navíc dostatečně posoudit na základě údajů obsažených ve správním spise. Krajský soud se zcela ztotožňuje s posouzením daného území, které učinil stavební úřad a které žalovaný v napadeném rozhodnutí aproboval. Jak stavební úřad, tak zejména žalovaný, který doplnil argumentaci stavebního úřadu, zhodnotili stavbu mycí linky nejen z hlediska jejího souladu s platným územním plánem, ale rovněž z hlediska ochrany architektonických a urbanistických hodnot v daném území ve smyslu § 90 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 94a odst. 4 stavebního zákona. Posuzování a ochrana

architektonických a urbanistických hodnot v území je vždy plně v kompetenci stavebního úřadu.

V další námitce žalobci nesouhlasili s tím, jak se žalovaný i stavební úřad vypořádali s námitkou nesouladu uvažované stavby s požadavky na veřejnou a dopravní infrastrukturu. Podle § 79 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad v rozhodnutí o umístění stavby mimo jiné stanoví podmínky pro napojení stavby na veřejnou dopravní infrastrukturu. Z tohoto pohledu proto také v územním řízení v souladu s § 90 odst. 1 písm. d) stavebního zákona posuzuje stavební záměr. Podle § 23 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, se stavby podle druhu a potřeby umísťují tak, aby bylo umožněno jejich napojení na síť technické infrastruktury a pozemní komunikace a aby jejich umístění na pozemku umožňovalo mimo ochranná pásma rozvodu energetických vedení přístup požární techniky a provedení jejího zásahu. Připojení staveb na pozemní komunikace musí svými parametry, provedením a způsobem připojení vyhovovat požadavkům bezpečného užívání staveb a bezpečného a plynulého provozu na přilehlých pozemních komunikacích. Podle druhu a charakteru stavby musí připojení splňovat též požadavky na dopravní obslužnost, parkování a přístup požární techniky. Stavební úřad dospěl k závěru, že předmětná stavba může být dopravně napojena na ulici ■■■. Dopravní napojení stavby z ulice Mimoňské bylo projednáno s odborem dopravy a občanskoprávních agend Městského úřadu v České Lípě. Rodinný dům žalobců je dopravně napojen na ulici Krátká. Sjezdem pro samoobslužnou myčku z ulice ■■■ s předpokládaným denním provozem o 200 automobilech nebudou žalobci nikterak dopravně omezováni. Námitka brojící proti zvýšení dopravního zatížení v dané části města jde již nad rámec toho, co jsou žalobci v územním řízení oprávněni namítat.

Totéž je třeba konstatovat o námitce, v níž žalobci tvrdí, že rozhodnutí o umístění stavby je v rozporu s usnesením vlády a z něj vyplývajícími povinnostmi Ministerstva pro místní rozvoj vést stavební úřady k nepovolování nových staveb v záplavových územích. Soud znovu opakuje, že žalobcům nepřísluší pozice dohlížitelů zákonnosti postupu a rozhodnutí správních orgánů, ani nejsou subjektem, který by byl oprávněn podat žalobu ve veřejném zájmu ve smyslu § 66 s. ř. s.

Žalobci nemohou být ani úspěšní s námitkou, že dotčené orgány nebyly seznámeny se změnou, k níž došlo nahrazením původně uvažované zhutněné šterkové vrstvy na ploše 645 m² vrstvou betonovou. Z hlediska ochrany podzemních vod, se kterou žalobci tuto námitku spojují, nejde dle krajského soudu o natolik podstatnou změnu, která by vyžadovala znovu posouzení dotčených orgánů, když k původně uvažované zhutněné šterkové vrstvě dotčené orgány žádné připomínky neměly.

Ke stanoviskům Povodí Ohře, s. p. je třeba uvést, že ve stanovisku ze dne 22. 8. 2012 skutečně nebyla stavba samoobslužné mycí linky na pozemku p. č. ■■■ doporučena. Zároveň však byly stanoveny podmínky, za kterých by stavba byla přípustná, a které odrážely mimo jiné skutečnost, že uvažovaná stavba má vzniknout v záplavové zóně. Ve stanovisku ze dne 15. 5. 2013 již Povodí Ohře, s. p. uvedlo, že realizace stavby je z hlediska plánování v oblasti vod možná, je však třeba dodržet ve stanovisku jasně specifikované podmínky. Podmínka recyklace pitné vody, o které v žalobě hovoří žalobci, se v žádném stanovisku neobjevuje.

Námitkou, v níž žalobci brojili proti složení mycího prostředku, který zmiňuje dokumentace ke stavbě, se soud nezabýval, protože je přesvědčen, že tato námitka jde nad rámec přezkumu rozhodnutí o umístění stavby.

Pokud žalobci tvrdili, že se žalovaný nevypořádal s námitkou snížení ceny jejich nemovitosti, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 13/2010 - 145, vycházející z unesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, publikovaného pod č. 1910/2009 Sb. NSS. Podstatou zmíněného rozsudku je právní názor, podle něž má-li vlastník nemovitosti za to, že by určité využití okolního území (např. zástavbou určitého charakteru) mohlo způsobit snížení hodnoty jeho nemovitostí, musí si svá práva střežit včas, tj. již v procesu pořizování a schvalování územně plánovací dokumentace, a snažit se tak zasadit o takovou formu zástavby, kterou považuje pro sebe za přijatelnou. V rámci územního řízení je sice stavební úřad oprávněn a povinen posoudit námitku snížení tržní ceny sousedních nemovitostí, avšak činí tak jen z pozice nástrojů stavebního zákona, tedy zejména z hlediska souladu s územně plánovací dokumentací, s obecnými požadavky na výstavbu a se zájmy chráněnými dalšími předpisy. Dle krajského soudu se žalovaný sice výslovně námitkou snížení ceny nemovitosti v napadeném rozhodnutí nezabýval, z odůvodnění napadeného rozhodnutí (zejména str. 11 a 12) však dle soudu vypořádání této námítky implicitně vyplývá. Žalovaný především zdůraznil, že se nemovitosti žalobců nenacházejí v ploše bydlení čistého, ale v ploše určené k využití pro bydlení městské, pro které je možné, kromě výstavby bytových a rodinných domů, jakožto hlavního využití plochy, umísťovat i mj. provozovny řemeslné výroby a služeb, a je proto třeba kvalitu prostředí posuzovat s ohledem na umístěných takových podmíněně přípustných staveb. Kvalita prostředí se nemůže odlišovat od obecných oprávněně požadovaných standardů prostředí plochy bydlení městského, ale nelze požadovat takovou kvalitu prostředí, jež je územním plánem nastavena pro plochy bydlení čistého. Zahrada žalobců navíc nebude dle žalovaného umístěním ani provozováním samoobslužné mycí linky negativně ovlivněna tak, že by nemohla být nadále využívána jako zahrada.

V. Závěr a náklady řízení

Ze všech shora uvedených důvodů soud posoudil žalobu jako nedůvodnou a zamítl ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Ve věci soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, když žalobci i žalovaný s takovým postupem souhlasili.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení pak krajský soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že se jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává, neboť osoby

zúčastněné na řízení mají právo na náhradu pouze těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil; případně jim soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě však krajský soud osobám zúčastněným na řízení splnění žádné povinnosti, v souvislosti s níž by jim vznikly náklady, neuložil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 26. září 2017

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu